

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Γ'. ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 1929 - ΤΕΥΧΟΣ 6° ΚΑΙ 7°

ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ

Στοῦ καφερείου τοῦ βοερού τὸ μέσα μέρος
σκυμένος στὸ τραπέζι κάθεται ἕνας γέρος·
μὲ μιὰν ἐφημερίδα ἔμπρός του, χωρὶς συντροφιά.

Καὶ μὲς τῶν ἄθλιων γηρατειῶν τὴν καταφρόνεια
σκέπτεται πόσο λίγο χάρηκε τὰ χρόνια
ποῦ εἶχε καὶ δύναμι, καὶ λόγο, καὶ ἔμορφιά.

Ξέρει ποῦ γέρασε πολὺ· τὸ νοιώθει, τὸ κυττάζει.
Κ' ἐν τούτοις ὁ καιρὸς ποῦ ἦταν νέος μοιάζει
σὰν χθές. Τὶ διάστημα μικρό, τὶ διάστημα μικρό.

Καὶ συλλογίεται ἢ Φρόνησις πῶς τὸν ἐγέλα·
καὶ πῶς τὴν ἐμπιστεύονταν πάντα — τὶ τρέλλα! —
τὴν ψεύτρα ποῦ ἔλεγε· «Αὔριο. Ἔχεις πολὺν καιρὸ».

Θυμᾶται ὀρμὲς ποῦ βάσταγε· καὶ πόση
χαρὰ θυσιάζε. Τὴν ἄμναλή του γνῶσι
καθ' εὐκαιρία χαμένη τώρα τὴν ἐμπαίζει.

.... Μὰ ἀπ' τὸ πολὺν νὰ σκέπτεται καὶ νὰ θυμᾶται
ὁ γέρος ἐξαλίσθηκε. Κι ἀποκοιμᾶται
στοῦ καφερείου ἀκουμπισμένος τὸ τραπέζι.

ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

Σὰν σώματα ὠραῖα νεκρῶν ποῦ δὲν ἐγέρασαν
καὶ τὰ κλείσαν, μὲ δάκρυα, σὲ μανσωλεῖο λαμπρό,
μὲ ρόδα στὸ κεφάλι καὶ στὰ πόδια γιασεμιά —
ἔτσι ἢ ἐπιθυμίες μοιάζουν ποῦ ἐπέρασαν
χωρὶς νὰ ἐκπληρωθοῦν· χωρὶς ν' ἀξιοθεῖ καμὰ
τῆς ἡδονῆς μιὰ νύχτα, ἢ ἓνα πρωτὶ τῆς φεγγερό.

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Σ' ἐβένινο κρεββάτι στολισμένο
μὲ κοραλλένιους ἀετούς, βαθρὰ κοιμᾶται
ὁ Νέρων — ἀσυνείδητος, ἥσυχος, κ' εὐτυχής·
ἀκμαῖος μὲς στὴν εὐρωστία τῆς σαρκός,
καὶ στῆς νεότητος τ' ὠραῖο σφρίγος.

Ἄλλὰ στὴν αἴθουσα τὴν ἀλαβάστρινη ποῦ κλείνει
τῶν Ἀηροβάθρων τὸ ἀρχαῖο λαράριο
τὶ ἀνήσυχτοι ποῦ εἶν' οἱ Λάρητες του.
Τρέμουν οἱ σπιτικοὶ μικροὶ θεοί,
καὶ προσπαθοῦν τ' ἀσήμαντά των σώματα νὰ κρύψουν.
Γιατὶ ἄκουσαν μιὰ ἀπαίσια βοή,
θανάσιμη βοή τὴν σκάλα ν' ἀνεβαίνει,
βήματα σιδερένια ποῦ τραντάζουν τὰ σκαλιά.
Καὶ λιγοθυμισμένοι τώρα οἱ ἄθλιοι Λάρητες,
μέσα στὸ βάθος τοῦ λαράριον χώνονται,
ὁ ἓνας τὸν ἄλλοινα σκουντᾶ καὶ σκουντουφλᾶ,
ὁ ἓνας μικρὸς θεὸς πάνω στὸν ἄλλον πέφτει
γιατὶ κατάλαβαν τὶ εἶδος βοῆ εἶναι τούτη,
τᾶννοιωσαν πὰ τὰ βήματα τῶν Ἑριννύων.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ